

TESSA BAILEY

FANGIRL
Down

Roman

Vertaald door Marjet Schumacher

AMSTERDAM · ANTWERPEN

HOOFDSTUK 1

Ik ben Wells Whitakers allergrootste fangirl.

Oké, de bad boy van de golfscene heeft weleens betere tijden gekend, maar dat hoort er nu eenmaal bij als je fangirl bent. Je bent fan voor het leven of je moet opzouten.

Er zijn drie eigenschappen die je moet bezitten om impact te maken als fangirl.

Nummer één: enthousiasme. Je moet kenbaar maken dat je er bent, mop. Anders kun je net zo goed opgaan in de massa van poloshirts en pantalons.

Nummer twee: volharding. Toernooien overslaan in je thuisstaat is geen optie. Fangirls zijn er en ze stáán er.

Nummer drie: snacks meebrengen. Het eten op een golfbaan is duur en niemand wordt vrolijk van veertien dollar neertellen voor een hotdog.

Eerlijk gezegd doet het tegenwoordig al pijn om zelfs maar vijf dollar te betalen voor een lunch, maar daar dacht Josephine Doyle nu niet aan, want Wells Whitaker in eigen persoon was op weg naar de tee-box van de negende hole. En hij was echt zeldzaam op dreef vandaag. Zo knorrig als wat, ongeschoren, de uitgestoken handen van toeschouwers die hoopten op een high five van de eens zo veelbelovende golfer straal negerend. Hij harkte met een hand langs zijn knappe gezicht omlaag, schudde een getatoeëerde onderarm los en rukte de driver uit zijn tas met een onverschilligheid alsof hij een stofje van zijn kleren plukte.

Ronduit majestueus.

Josephine deed een van haar AirPods in en tikte op de livestream

van het toernooi, zodat in haar oor de schertsende woorden van de commentatoren Skip en Connie klonken.

Skip: Het is echt een schitterende dag hier in Palm Beach Gardens, Florida. Tenzij je Wells Whitaker bent, natuurlijk. In dat geval doet het zonlicht waarschijnlijk pijn aan je ogen vanwege de kater die je hebt.

Connie: Het toernooiencircuit is dit jaar een hele opgave gebleken voor de golfer, die met zijn negenentwintig jaar al op zijn retour lijkt. Vijf jaar geleden kwam hij als een komeet het circuit binnen en won hij drie grote toernooien. En nu? Meestal mag hij van geluk spreken als hij verder komt dan de openingsronde.

Skip: Vandaag... nou ja, is er bot gezegd geen schijn van kans dat Wells door deze ronde heen komt. En eerlijk gezegd, Connie, geloof ik dat het hem volkomen koud laat.

Connie: Zeker als zijn nachtelijke activiteiten enige indicatie zijn, Skip. Op internet is bewijs in overvloed te vinden dat golf wel het laatste is wat Whitaker bezighoudt. Amper zes uur geleden werd hij nog door de politie ondervraagd over een kroeggevecht in Miami...

Josephine trok haar AirPods uit haar oor en propte hem in de zak van haar officiële Wells Whitaker-broek. Nog niet zo lang geleden hadden Skip en Connie Wells aanbeden. In de fangirlscene werden zij 'mooiweerfans' genoemd. Ze stonden er alleen maar wanneer een speler op zijn best was. Wanneer er geen wolkje aan de lucht was op de weg naar succes.

Dat was prima. Josephine was er altijd om dat soort judassen dubbel en dwars te compenseren.

En vandaag?

Vandaag zou ze eindelijk de kans krijgen om aan Wells te vertellen dat hij in haar ogen nog niet uitgerangeerd was. Op een zijspoor? Dat zeker. Maar nooit uitgerangeerd. Ze zou recht in

die bloeddoorlopen ogen kijken en hem eraan herinneren dat zijn grootheid niet iets was wat ooit kon verdwijnen. Het was alleen verstoep geraakt onder zelftwijfel, alcohol en een frons die je de stuipen op het lijf kon jagen.

Josephine kon nog steeds niet geloven dat zij de prijsvraag had gewonnen. Ook al had ze eenenzestig keer meegedaan.

Lunch en les met Wells Whitaker. Eén gelukkige fan zou een maaltijd nuttigen met de eens-zo-grote en weldra-opnieuw-grote Wells, gevolgd door een lesje putten. Technisch gezien had Josephine de les niet nodig, want ze was opgegroeid op een golfbaan, werkte in een golfshop op een golfbaan en bracht haar dagen door met het bijbrengen van de juiste techniek aan klanten.

Golf was haar leven. Ze was vooral opgewonden omdat ze de kans zou krijgen om de verslagen sporter eens streng toe te spreken. Niemand anders leek geneigd om die taak op zich te nemen. Zeker zijn caddie niet, die *Vanderpump Rules* leek te kijken op zijn telefoon.

Het leek serieus wel alsof de bescheiden menigte die Wells was gevolgd naar zijn hole geneigd was om voortijdig af te taaien of op zoek te gaan naar een populairdere speler om bij te gaan kijken, en een aantal van hen maakte zich los van de groep en slenterde in de richting van het clubhuis nog voordat Wells überhaupt zijn bal had geslagen. Een stel mooiweersfans van de bovenste plank.

Helaas zag Wells eruit alsof ook hij met de gedachte speelde om maar gewoon voortijdig te stoppen met het hele toernooi. Aan de ene kant zou dat betekenen dat Josephine minder lang hoefde te wachten op haar lunch. Haar dalende bloedsuikerspiegel kon wel een opkikkertje gebruiken.

Aan de andere kant zou ze hem de dag liever zien afsluiten met een hoogtepunt.

Tijd om impact te maken.

Josephine diepte haar fangirlkreet op uit haar binnenste en liet deze de vrije loop, zodat menig in pantalon gehulde man zich een ongeluk schrok. 'KOM OP, WELLS. DIE BAL MOET IN DE HOLE!'

De golfer keek haar over zijn royaal gespierde schouder met een

stoïcijnse blik aan, zodat ze even zicht had op zijn lichtbruine ogen en vierkante kaken. 'Kijk eens aan. Jij bent het. Alweer.'

Josephine schonk hem een innemende glimlach en hield haar bordje omhoog, met daarop de tekst WELLS' BELLE. 'Geen dank.'

Er trok iets in zijn stoppelige wang.

'Je kunt het,' zei ze geluidloos tegen hem. En vervolgens kon ze het niet laten om eraan toe te voegen: 'Ik heb zo'n zin in onze lunch vandaag. Je weet dat ik de prijsvraag heb gewonnen, hè?'

Zijn zucht had een klein kind omver kunnen blazen. 'Ik heb geprobeerd het te vergeten, maar je hebt me getagd in je Instagram-story. Acht keer.'

Was het echt acht keer? Ze had kunnen zweren dat ze het had beperkt tot zes keer. 'Je weet dat de belangrijke dingen kunnen worden verzvolgen door die app.'

'Nou. Dat was niet het geval.' Hij voelde met zijn vinger aan een lip die er verdacht dik en gehavend uitzag. 'Vind je het goed als ik me nu even concentreer op deze slag? Of wil je de menukaart doorspreken?'

'Ik vind het goed. Hélemaal goed, zelfs.' Josephine klemde haar lippen op elkaar om te voorkomen dat de glimlach haar gezicht in tweeën zou breken en hield met hernieuwde bezieling haar bordje omhoog. Iedereen in het publiek stond haar aan te gapen, iets wat altijd veel makkelijker was geweest toen ze haar medestander nog naast zich had. Tallulah, haar beste vriendin, ging vroeger altijd voor morele steun met Josephine mee op deze fangirl-uitstapjes, maar zij zat momenteel voor een onderzoeksproject in het buitenland, zodat Josephine noodgedwongen in haar eentje haar mannetje moest staan langs de zijlijn. Maar dat vond Josephine niet erg. Ze was dolblij dat haar vriendin deze unieke kans had gekregen. Dat wilde alleen nog niet zeggen dat ze haar niet verschrikkelijk miste.

Josephine slikte de levensgrote brok in haar keel weg, negeerde de man die als een bezetene naar haar stond te zwaaien met een bordje waar STILTE AUB op stond en schreeuwde: 'Houd hem in het korte gras, Wells, legende die je bent!'

‘Mevrouw,’ beet de man met het bordje haar toe.

Josephine knipoogde naar hem. ‘Ik ben klaar.’

‘Mooi zo.’

‘Voorlopig.’

Wells bekeek de hele uitwisseling hoofdschuddend, draaide zich toen weer om, liet zich in slaghouding zakken en...

Kijk, de royale bilpartij van deze man viel gewoonweg niet te negeren. Strakke bilspieren gaven een golfer slagkracht en Wells’ achterstevan was het enige aspect van zijn carrière waarin hij nog altijd kampioen was. Een kwartje van dat gevaarte af laten stuiten? Maak daar maar twee flinke muntstukken van een dollar van. Die zouden van de royale rondingen van zijn kont opstuiten en een fangirl finaal omver kegelen. En ze zou met een glimlach tegen de grond gaan.

‘Er was een tijd dat Whitaker met twee ogen dicht een birdie zou hebben geslagen op deze hole,’ fluisterde een man achter Josephine tegen zijn zoon. ‘Zonde dat hij het allemaal zo heeft verkwanseld. Ze zouden hem zijn tourkaart moeten afpakken voordat hij zichzelf nog verder te schande maakt.’

Josephine keek over haar schouder achterom en keek de toeschouwer zo neerbuigend aan als ze maar kon. ‘Hij staat op het punt om een comeback te maken. Echt jammer dat jullie dat niet zien.’

De man en zijn zoon snoeven allebei minachtend. ‘Je zou een microscoop nodig hebben om dat te zien, lieve schat.’

‘Iemand met een ongeoefend oog, misschien.’ Ze snoof. ‘Ik durf te wedden dat jullie veertien dollar hebben uitgegeven aan hot-dogs.’

‘Mevrouw,’ smeekte de vent met het bordje. ‘Alstubléft.’

‘Sorry.’

Wells klemde zijn handen steviger om de club, tuurde naar de fairway en trok zijn armen naar achteren. Zijn ooit zo beroemde slag miste de vroegere finesse.

De bal zeilde linea recta de bomen in.

De teleurstelling golfde helemaal door tot in Josephines tenen.

Niet voor zichzelf omdat ze niet het voorrecht had gehad om getuige te zijn van iets groots, maar voor Wells. Ze keek naar de manier waarop zijn schouders verstrakten, zijn hoofd vooroverzakte. Het gedempte gemompel van het publiek was net zo pijnlijk aan de oren als het geluid van cimbaleen die tegen elkaar kletterden. De laatste toeschouwers slenterden ervandoor, op zoek naar gras dat groener was.

Maar Josephine bleef. Dat was nu eenmaal wat een fangirl deed.

HOOFDSTUK 2

Hoe luidde dat gezegde ook alweer?

Degenen die het meest van je houden krijgen het het hardst te verduren?

Kennelijk was het echt zo. Want Wells had nog één fan over – één enkele, overijverige en irritant knappe fan – en zijn eerste instinct was om haar de schuld te geven van zijn verprutste slag. Dat was niet eerlijk. Hij had de laatste tijd een heleboel slagen verprutst zonder dat zij aan de zijlijn stond. Misschien had hij eindelijk zijn bovengrens voor zelfwalging bereikt. Of misschien was hij gewoon de eikel waarvoor zoveel vrienden en bewonderaars hem waren gaan aanzien in de loop van de twee jaar dat hij was afgeleden.

Wat de reden ook was, het feit dat ze daar zelfs nu nog bleef staan, standvastig en bemoedigend glimlachend nadat hij de bal verdomme recht in de bomen had geslagen? Wells kon het niet verdragen. Ze moest weg, net als de anderen. Opdonderen. Deze roodharige strijder langs de zijlijn die gehuld was in zijn merk-kleding was de enige reden waarom hij vanmorgen uit bed was gekomen. Omdat ze er altijd bij was wanneer hij een toernooi in Florida speelde. Altijd. Geen uitzonderingen. Wist ze wel dat zijn kledinglijn een jaar geleden uit productie was genomen? Ook Nike had hem laten vallen. In dit stadium zou hij mazzel hebben als er een antiroos-shampoo merk was dat hem wilde sponsoren.

Zijn mentor, de legendarische Buck Lee, beantwoordde zijn berichtjes niet eens meer.

De wereld had hem lang geleden al afgeschreven.

En toch stond zij daar, met het bordje in haar handen.

Wells' belle.

Jezus christus. Hij moest die meid uit haar lijden verlossen.

De enige manier om dat te doen, was door eerst zichzelf uit zijn lijden te verlossen. Anders stond ze er volgende week, volgende maand, volgend jaar weer. Fris en zonder enige tegenzin en hardnekkig enthousiast, hoe laag hij aan het eind van de dag ook eindigde in het klassement. Ze bleef terugkomen.

En daarom bleef Wells terugkomen, omdat hij haar niet wilde teleurstellen.

Zijn laatst overgebleven fan. Zijn laatst overgebleven... alles.

Josephine.

Maar hij had er geen zin meer in. Wilde niet meer komen opdagen om vergeefs te proberen zijn vroegere triomfen te doen herleven. Hij was zijn magische gevoel kwijt en zou het nooit meer terugvinden. Het lag daar ergens tussen de bomen, samen met zijn bal. Ze moest gaan zodat hij de stekker eruit kon trekken. Zodat hij niet meer elke ochtend bij het wakker worden hoefde te zoeken naar zijn verdwenen optimisme. Dan kon hij zichzelf eindelijk in alle rust het graf in drinken en hoefde hij nooit van zijn leven meer een golfbaan te zien.

Niets van dit alles zou gebeuren als hij doorging met deze idiote wedstrijd.

‘Ga weg.’ Hij draaide zich abrupt om, rukte zijn handschoen uit en zwaaide ermee in de richting van de fans die massaal op weg waren naar het clubhuis. Het was moeilijk om haar recht in de ogen te kijken, en dat was belachelijk, want hij kende haar niet eens. Niet persoonlijk. En dat ging ook nooit gebeuren. Ze hadden talloze korte gesprekjes gevoerd op de baan, maar hun conversaties hadden altijd te maken met golf. Van korte duur, maar wel op een of andere manier... betekenisvol. Belangrijker dan de gemiddelde interactie met een toeschouwer. Daar kon hij nu alleen niet te lang bij stilstaan. Het was voorbij. ‘Ga weg. Ik kap ermee.’ Eindelijk vond hij de moed om over het touw heen te leunen en in haar steeds groter wordende groene ogen te kijken. ‘Het is voorbij, *belle*. Ga naar huis.’

‘Nee.’

Vreugdeloos lachend smeed hij zijn handschoen over de fairway. Kon hij een bal maar zo recht spelen. ‘Nou, dan sta je hier straks te juichen voor een geest, want ik ben er klaar mee.’

Langzaam liet ze haar bordje zakken.

Bij de aanblik sloeg zijn hart een slag over, maar hij zorgde ervoor dat hij vanbuiten geen krimp gaf.

‘Je bent op een zijspoor beland maar je bent niet uitgerangeerd, Wells Whitaker.’

‘Luister naar me. Ik kap ermee. Ik stop met de tour. Er is geen reden meer voor jou om hierheen te komen, Josephine.’ Haar glimlach werd in één klap stralend en, alle Jezus, ze veranderde van knap in oogverblindend. Een observatie die absoluut geen enkele betekenis kon hebben, want ze gingen hier en nu alle banden doorsnijden.

‘Je noemde me bij mijn voornaam. Dat heb je nog nooit eerder gedaan.’

Het was een gegeven waarvan hij goed op de hoogte was. Hij had haar bewust altijd bij haar zelfverkozen voornaam genoemd, want iets anders voelde te persoonlijk. En hier was niets persoonlijks aan. Ze waren een sporter en diens allergrootste fan, en het moest stoppen. Einde verhaal. Hij moest deze laatste verbinding met het golfen verbreken, anders zou hij nooit verder kunnen met de rest van zijn sneue, van zijn voetstuk gevallen bestaan. Op zijn negenentwintigste.

God, wat had hij een rothekel aan deze sport.

En aan haar had hij ook een rothekel, want het was haar schuld dat hij steeds weer wilde komen opdraven om een poging te wagen.

Volkomen belachelijk wanneer je bedacht dat dit de eerste keer was dat Wells überhaupt haar naam had uitgesproken, hoewel ze hem de volle vijf jaar dat hij had meegedaan aan de tour had staan aanmoedigen vanachter het touw.

‘En de prijsvraag dan?’ vroeg ze, en ze vouwde haar bordje op en drukte het tegen haar borst. ‘Lunch en les met Wells Whitaker. Ik heb gewonnen.’

Hij gebaarde naar de bomen. 'Ik ben duidelijk niet de aangewezen persoon om jou een les te geven.'

Ze staarde een poosje voor zich uit over de fairway. Toen zei ze: 'Ik ben zelf trainer. Misschien zou ik j^óu een les kunnen geven.'

Wells knipperde een paar keer met zijn ogen. 'Pardon?'

'Ik zei: misschien zou ik jou een les kunnen geven.' Ze kromp ineem, alsof ze die arrogante suggestie eindelijk door een filter had gehaald. 'Mijn familie heeft een kleine golfshop op een baan hier in de buurt en ik weet alles wat er te weten valt over golf. Mijn eerste paar babyschoentjes had zolen met spikes.'

Ze zette haar zonneklep af en nu... leken haar ogen nog groter. Nog onweerstaanbaarder. En hij wist niet waarom, maar het te-leurstellen van dit loyale meisje zat hem niet lekker.

'Je houdt niet meer van de sport. Misschien kan ik je helpen om er weer van te gaan houden. Dat is wat ik bedoelde met je een les geven...'

'Josephine, luister naar me. Ik wil er niet meer van houden. Ik heb mijn ziel en zaligheid in dit spel gestopt en er niets voor teruggekregen.'

Ze hapte naar adem. 'Nee joh, alleen maar drie majorstitels.'

'Je snapt het niet. De titels beginnen hun betekenis te verliezen wanneer je niet in staat bent om het kunstje te herhalen.' Hij deed zijn ogen dicht en liet de waarheid van die woorden doordringen. Het was voor het eerst dat hij ze hardop had uitgesproken. 'Het beste wat je voor me kunt doen, is weggaan. Zoek maar een andere golfer om lastig te vallen, oké?' Zijn enig overgebleven fan probeerde stoïcijns te blijven kijken, maar met die suggestie had hij haar enigszins gekrenkt. *En nu doorzetten. Dan is het maar achter de rug.* Ook al kreeg hij bij het idee dat ze zou juichen voor een andere speler zin om zichzelf op zijn wedge te spietsen. Wells beet hard op zijn tong om te zorgen dat hij zijn woorden niet zou terugnemen.

'Je hebt een slechte dag. Laat het van je afglijden en ga morgen gewoon weer de baan op.' Ze lachte ongelovig. 'Je kunt de golfsport niet zomaar opgeven.'

Lachend draaide hij zich om en beende naar zijn tas toe. Zijn caddie was nergens te bekennen. 'De golfsport heeft mij opgegeven. Ga naar huis, belle.' Er zat een briefje tussen zijn clubs geklemd. Fronsend viste hij het er met twee vingers tussenuit. Het bleek een ontslagbrief te zijn van zijn caddie. Als je een gekrabbeld berichtje op een servet tenminste een ontslagbrief kon noemen. In plaats van boos te zijn, voelde Wells alleen maar opluchting.

Uitstekende timing.

Nu hoefde hij de klootzak tenminste niet te ontslaan.

'Wells, wacht.'

Zijn rugspieren verstrakten toen hij Josephine onder het touw door zag duiken en in zijn richting zag hollen, haar dieprood-bruine paardenstaart zwaaiend van links naar rechts. Zoiets was radicaal tegen de regels, maar er was niemand meer om zich daar druk over te maken. Hij zou de club verlaten en niemand zou het überhaupt merken, toch? Behalve zij.

'Er zijn mensen die nog steeds in je geloven,' zei ze.

'Serieus? Waar dan?' Hij hees de tas over zijn schouder. 'De enige die ik zie, ben jij.'

Opnieuw sijpelde er pijn door in haar blik, en hij negeerde de impuls om zijn tas neer te smijten en haar alles te vertellen. Dat zijn mentor hem in de steek had gelaten na één slecht seizoen en dat hij had ingezien dat het een illusie was geweest om te denken dat hij mensen had op wie hij kon terugvallen. Uiteindelijk was hij gewoon alleen, zoals hij dat al sinds zijn twaalfde was. Het enige wat mensen nu nog interesseerde, was hoe hard hij dat witte balletje kon slaan, en jézus, wat walgde hij daarvan. Hij walgde van het spel en alles eromheen.

'Ik blijf gewoon waar ik ben tot iedereen terugkomt,' zei ze.

Frustratie schraapte langs zijn ingewanden als een stel vingernagels. Hij wilde gewoon de handdoek in de ring gooien en zij was de enige die hem daar nog van weerhield. Wells wapende zich tegen de neiging om zijn tas op de grond te zetten en nog één keer een club uit te kiezen voor deze persoon die zo onverstandig was om in hem te blijven geloven. In plaats daarvan reikte hij naar haar

bordje en vervloekte hij zichzelf inwendig tien keer terwijl hij het dwars doormidden scheurde. Hij smeede de twee stukken in het gras en dwong zichzelf om haar recht aan te kijken, want hij kon niet én een klootzak én een lafaard zijn. 'Voor de allerlaatste keer: ik wil je hier niet hebben.'

Toen gebeurde het eindelijk. Ze stopte met naar hem kijken alsof hij een held was. En het was een miljoen keer erger dan een bal de bomen in slaan.

'Het spijt me van de lunch,' zei hij met verstikte stem terwijl hij om haar heen stapte. 'Het spijt me van alles.'

'En je groene jasje dan?'

Wells stond abrupt stil maar draaide zich niet naar haar om. Hij kon aan niemand laten zien wat die twee woorden – groene jasje – met hem deden. En zeker niet aan haar. Het toernooi dat elk jaar in Georgia werd gehouden, werd alom gezien als een koningsnummer. Win je de Masters? Dan ben je automatisch een icoon. De winnaar kreeg traditiegetrouw een groene blazer uitgereikt en was heer en meester over iedereen die er geen had. Oftewel, de droom van iedere golfer. 'Wát?'

'Je hebt ooit gezegd dat je carrière niet compleet zou zijn zonder het winnen van een groen jasje in Augusta. Dat heb je nog niet gedaan.'

Een scherp stukje ijs groef zich vast in zijn maag. 'Ja, daar ben ik me van bewust, Josephine. Dank je.'

'Doelen houden niet zomaar op met doelen zijn,' zei ze stellig. 'Je kunt niet zomaar stoppen met iets willen nadat je er zo hard voor hebt gewerkt.'

'Ik wel. Dat heb ik net gedaan.'

'Dat noem ik nou gelul, Wells Whitaker.'

'Je kunt het noemen wat je wilt. Ik ben er niet meer om naar je te luisteren.' Met die woorden verliet hij de baan voor de allerlaatste keer. En hij had gelijk, er was niemand die het merkte.

Niemand behalve Josephine. De laatste persoon op aarde die voor hem duimde. Hij zou haar hoogstwaarschijnlijk nooit meer zien. Nooit meer horen hoe ze hem verdedigde in het publiek of

haar bordjes geruststellend zien opduiken tussen de honkbalpetjes, haar ongewone haarkleur in volmaakt samenspel met het groen om haar heen.

Het erkennen van dat gegeven was veel moeilijker dan hij had gedacht, maar hij bleef lopen. Halverwege naar het parkeerterrein liet hij zijn golftas vallen en vielen de clubs eruit. Het interesseerde hem geen reet wat ermee gebeurde. Door de afwezigheid van het gewicht zou hij zich lichter hebben moeten voelen.

Het gevoel van vrijheid zou uiteindelijk wel komen. Toch?

Elk moment nu.

Maar toen hij achterom keek naar de golfbaan en Josephine nog steeds op dezelfde plek zag staan, haar gezicht van hem afgekeerd, nam het zware gevoel zo snel toe dat zijn tred haperde. Desondanks dwong hij zichzelf om achter het stuur van zijn Ferrari te gaan zitten en stak hij een middelvinger op naar het met klimop begroeide etablissement terwijl hij wegscheurde van het parkeerterrein.

Wells Whitaker was klaar met golf en alles wat erbij hoorde.

Optimisten met groene ogen die hem deden wensen dat hij op-nieuw kon winnen inclus.